ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Νεοφιλελεύθερη κυριαρχία, δομική κρίση

Οι εξαγγελίες του Αλ. Τσίπρα στη Θεσσαλονίκη προβάλλονται πανηγυρικά απ' τους προπαγανδιστές του ΣΥΡΙΖΑ σαν νίκη της πολιτικής επί της οικονομίας – σε αντιδιαστολή με τη μοιρολατρία της συγκυβέρνησης, που με την πολιτική της απλώς διαχειρίζεται την κρίση, χωρίς να αποδίδει στην πολιτική αυτόνομο και πρωταγωνιστικό ρόλο, ώστε να υπερβεί την κρίση. Αυτή η ιδεαλιστική αντίληψη που απολυτοποιεί την αυτονομία της πολιτικής και τη θεωρεί καθοριστική επί της οικονομίας είναι χαρακτηριστική στη σοσιαλδημοκρατία και το σοσιαλρεφορμισμό. Αυτή η αντιστραμμένη λογική επιχειρεί να πείσει ότι και στο πλαίσιο του καπιταλισμού και στη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη εκδοχή του η πολιτική μπορεί να εξασφαλίσει την ευημερία και τη δημοκρατία σε διαρκή και ανώτερη βάση.

Η ψευδής συνείδηση που καλλιεργεί ο ΣΥΡΙΖΑ για φιλολαϊκή έξοδο απ' την κρίση αντιστρέφει την πραγματικότητα. Η δομική κρίση του καπιταλισμού που σοβεί διεθνώς βρίσκεται στη φάση της αναιμικής ανόδου, που είναι χαρακτηριστική για τη δομική κρίση, σε αντίθεση με τη δυναμική άνοδο, χαρακτηριστική της κυκλικής κρίσης. Οι πτωτικοί ή ανεπαρκείς ρυθμοί κερδοφορίας (νόμος πτώσης μέσου ποσοστού κέρδους) που με αυξομειώσεις ταλανίζουν τον καπιταλισμό από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 με αυξομειώσεις του ποσοστού (στα BRICS υπάρχει απλώς ανακοπή του ρυθμού κερδοφορίας και ανάπτυξης), ακόμη κι όταν παράγεται πλούτος, δεν επιτρέπουν αντικατάσταση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής από το κεϊνσιανό παράδειγμα. Βασικός μοχλός για την αντιστάθμιση της πτωτικής ή ανεπαρκούς κερδοφορίας παραμένει η αύξηση του ποσοστού αποσπώμενης υπεραξίας, αλλά στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό και η αυξανόμενη απόσπαση της αξίας, που αποδίδεται στον εργαζόμενο για την αναπαραγωγή της εργατικής του δύναμης, με τη στυγνή φορολόγηση, την αύξηση των τιμών βασικών αγαθών και υπηρεσιών (του ηλεκτρισμού, για παράδειγμα), την αύξηση των εργατικών ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων, τη μείωση ακόμη και

των χαμηλών συντάξεων, για τις οποίες όμως έχουν καταβληθεί πολλαπλάσιες εισφορές στον εργασιακό βίο, τη βάρβαρη περικοπή επιδομάτων των αναξιοπαθούντων κοκ. Ακόμη και στις καπιταλιστικές χώρες που εφαρμόζεται η νεοφιλελεύθερη πολιτική αλλά με ισχυρά στοιχεία κεϊνσιανισμού, όπως οι ΗΠΑ (επεκτατική πολιτική με έκδοση χαρτονομίσματος, αύξηση των δαπανών για την υγεία, την περίθαλψη, τους εξοπλισμούς), ο ρυθμός ανάπτυξης παραμένει ασθματικός, η ανεργία υψηλή (γύρω στο 10%), ενώ η μείωσή της επέρχεται με ελαστικοποιημένες μορφές απασχόλησης, ο δε αριθμός των απόρων υπερβαίνει τα 50 εκατομμύρια.

Η εφαρμογή του κεϊνσιανισμού, που για ένα διάστημα θα εξασφάλιζε ευημερία, απορρίπτεται λόγω πτωτικής κερδοφορίας και υπερσυσσώρευσης. Ιδιαίτερα στη χώρα μας η βαθιά κρίση και η μνημονιακή επιτήρηση θα επιτρέψουν απλώς οριακές ελαφρύνσεις, λιγότερες απ' τη ΝΔ, περισσότερες απ' τον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι εξαγγελίες του ΣΥΡΙΖΑ ακολουθούν τη σοσιαλφιλελεύθερη μνημονιακή πολιτική δίνοντας ψίχουλα στο λαό

Ο μαξιμαλισμός των φιλικών προς τον ΣΥΡΙΖΑ ΜΜΕ και των προπαγανδιστών του για φιλολαϊκή έξοδο απ' την κρίση είναι η μία πλευρά. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ υποθάλπει την ευφορία που καλλιεργείται, φευ, και από αριστερούς κονδυλοφόρους. Η ίδια όμως είναι πιο φειδωλή, μιλώντας για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης σαν πρώτο βήμα, με τον κατεξοχήν συστημικό Γ. Δραγασάκη να διαβεβαιώνει ότι δεν θα υπάρξουν ελλειμματικοί προϋπολογισμοί. Συμπέρασμα: Η αυστηρή περιοριστική πολιτική και η λιτότητα θα συνεχιστούν, με οριακές ελαφρύνσεις, κι αυτές όμως αμφίβολες και παροδικές μέχρι την επόμενη ύφεση της δομικής κρίσης. Με επιγραμματικό και περιεκτικό τρόπο προσδιορίζει το στίγμα των εξαγγελιών του ΣΥΡΙΖΑ η ανακοίνωση του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση: «Η συνέντευξη του Αλ. Τσίπρα στη ΔΕΘ δεν σηματοδοτεί παρά την επιδίωξη του ΣΥΡΙΖΑ για μια πολιτική που θα πάρει ορισμένα μέτρα ανάσχεσης της πιο ακραίας φτώχειας, χωρίς ν' ανατραπούν "οι δεσμεύσεις της χώρας", χωρίς κατάργηση του Μνημονίου και καταγγελία των αποικιοκρατικών δανειακών συμβάσεων, με σεβασμό στο Σύμφωνο της Σταθερότητας, στις συνθήκες της ΕΕ και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, όπως έσπευσε να ξεκαθαρίσει ο Γ. Δραγασάκης. Γι' αυτό και δεν καλύπτουν ούτε τις επείγουσες ανάγκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για επιβίωση, ενώ δεν εκφράζουν τις διεκδικήσεις του μαχόμενου εργατικού και λαϊκού κινήματος». Η ανακοίνωση εκτιμά τις εξαγγελίες του ΣΥΡΙΖΑ με κριτήριο την πολιτική του και δεν εστιάζεται στην κοστολόγηση, την «ευημερία ή δυστυχία των αριθμών», όπως συμβαίνει στην ανούσια αντιπαράθεση υπέρμαχων και πολέμιων του ΣΥΡΙΖΑ.

Η λογιστική αντιπαράθεση είναι άγονη και κακοπροαίρετη και δημιουργεί σύγχυση στον απλό πολίτη. Στα 11,5 δισ. υπολογίζει το κόστος του προγράμματος ο ΣΥΡΙΖΑ, στα 27 δισ. το ανεβάζει η κυβέρνηση! Συμφωνώντας με την προτεραιότητα της πολιτικής ανάλυσης και κριτικής, θα αναφέρουμε κατ' αρχάς ορισμένα «χτυπητά» στοιχεία αποκαλυπτικά για το χαρακτήρα της πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ:

Πρώτον, αναμασά το πάγιο μότο των κυβερνώντων κομμάτων «λεφτά υπάρχουν» με πιο ήπιο τρόπο. Υπόσχεται εξασφάλιση 6 δισ. περίπου απ' τη φοροδιαφυγή, το λαθρεμπόριο, τα ληξιπρόθεσμα χρέη. Αυτά όμως είναι ζητούμενα (ασύλληπτα βεβαιώνει η εμπειρία) και καθόλου δεδομένα.

Δεύτερον, ψεύδεται ο ΣΥΡΙΖΑ όταν διαβεβαιώνει ότι το πρόγραμμά του θα εφαρμοστεί, ανεξάρτητα από την έκβαση της διαπραγμάτευσης για το χρέος. Η οικονομική όμως ραχοκοκαλιά του προγράμματος εξαρτάται από κοινοτικούς πόρους: τα προγράμματα του ΕΣΠΑ, τα 11 δισ. του ΤΧΣ, τα 4 δισ. δημόσιων επενδύσεων. Η χρήση όμως αυτών των πόρων έχει άλλο προορισμό και δεν συμπίπτει με το πρόγραμμα παροχών του ΣΥΡΙΖΑ. Η χρησιμοποίησή τους προϋποθέτει τη συναίνεση των δανειστών, είναι αδύνατο να γίνει ερήμην τους.

Τρίτον, η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ μιλά για «σοκ» απασχόλησης με δημιουργία 300.000 θέσεων εργασίας! (Οι κυβερνητικοί είναι χουβαρντάδες, μιλάνε για 750.000 θέσεις!) Αποσιωπά όμως επιμελώς ότι πρόκειται για πρόγραμμα τύπου ΟΑΕΔ (stage) διετούς διάρκειας και όχι για πάγιες θέσεις απασχόλησης! Δεν ξεκαθαρίζει επίσης το ύψος των μισθών, το θέμα των δώρων, της ασφάλισης κ.ά. Και κουβέντα για την αντιμετώπιση των πολλαπλών μορφών της ραγδαία αναπτυσσόμενης ελαστικής απασχόλησης…

Τέταρτον, ακόμη κι αν υλοποιηθεί στην ολότητά του το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, απέχει παρασάγγας απ' το επίπεδο διαβίωσης και απασχόλησης του 2009 (που δεν ήταν δα και παραδείσιο) και έτη φωτός απ' τις σύγχρονες ανάγκες και την παραγωγική ικανότητα της νέας εργατικής τάξης. Θα αποδοθούν τα 30 δισ. που η μνημονιακή λαίλαπα αφαίμαξε απ' το εργατικό εισόδημα; Θα αντισταθμιστεί η κατά 40% περίπου καταβαράθρωση των συντάξεων με το «βοήθημα» του ενός δώρου; Η πνιγηρή φορολόγηση θα αρθεί απλώς με τον περιορισμό του ΕΝΦΙΑ στα μεγάλα (ποια;) εισοδήματα; Θα πέσει η ανεργία σε μονοψήφιο ποσοστό; Πότε, με ποιες εργασιακές μορφές, με ποια ανάπτυξη; Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπαίνει στα δύσκολα… Δεν τεκμηριώνει πώς απ' την «αντιμετώπιση» της ανθρωπιστικής κρίσης θα οδηγήσει την οικονομία και την κοινωνία στην ανάταξη. Ο ΣΥΡΙΖΑ υιοθετώντας μιαν εκδοχή του νεοφιλελεύθερου προτάγματος κερδοσκοπεί στις μειωμένες προσδοκίες του βασανισμένου

λαού, που δέχεται τα λίγα τα οποία του τάζει ο ΣΥΡΙΖΑ, ίσως και τα λιγότερα τα οποία τελικά θα του δώσει… Όπως εύστοχα διαπιστώνει η ανακοίνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ: «Η ομιλία του Αλ. Τσίπρα στη ΔΕΘ επαναβεβαίωσε και ενίσχυσε το πνεύμα των "μειωμένων προσδοκιών" που καλλιεργεί όλο και πιο πολύ το τελευταίο διάστημα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Οι εξαγγελίες του ΣΥΡΙΖΑ συνιστούν ουσιαστικά μια σοσιαλφιλελεύθερη πολιτική με στόχο την αποφυγή της «ανθρωπιστικής καταστροφής».

Πέμπτο, το ταξικό στίγμα της εξαγγελίας του Αλ. Τσίπρα δεν το προσδίδουν οι φανφάρες περί «ανθρωπιστικής κρίσης» αλλά η σιγή ιχθύος για τα υπερκέρδη εν κρίσει του μεγάλου κεφαλαίου ή τουλάχιστον, για τη σκανδαλώδη φοροαπαλλαγή και φοροδιαφυγή του. Ενώ ο λαός στενάζει απ' την ταφόπλακα της φορολογίας, η φορολόγηση του μεγάλου κεφαλαίου από 45% προ κρίσης έπεσε στο 25% και ο γαλαντόμος Σαμαράς υποσχέθηκε να το κατεβάσει στο 15%! Δηλαδή, σε επίπεδο φορολογικών παραδείσων. Τι λέει περί αυτού ο ΣΥΡΙΖΑ; Απλώς τηρεί εύγλωττη σιωπή…

Ήδη αντιλαμβανόμαστε γιατί η κοστολόγηση δεν είναι το κριτήριο φερεγγυότητας των πολιτικών προγραμμάτων, αλλά η πολιτική που πρεσβεύουν και εφαρμόζουν τα κόμματα. Εξάλλου, η «κοστολογιάδα» εκτός των ένθεν και ένθεν αυθαιρεσιών αποτελεί υπόρρητη συμμόρφωση στη νεοφιλελεύθερη λιτότητα και στους όρους των Μνημονίων. Οι μεν της ΝΔ επιχειρούν να αποδείξουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ανατρέψει τη δημοσιονομική ισορροπία, οι δε του ΣΥΡΙΖΑ ορκίζονται ότι θα τη σεβαστούν. Εξάλλου το ξεκαθάρισε και ο οικονομικός μέντορας του ΣΥΡΙΖΑ Γ. Δραγασάκης: «Δεν θα υπάρξουν ελλειμματικοί προϋπολογισμοί». Αυτές οι διαβεβαιώσεις του ΣΥΡΙΖΑ πιστοποιούν την προσήλωσή του στο αστικό πλαίσιο, αλλά και ειδικότερα στα όρια και τις θεσμίσεις των Μνημονίων (δημοσιονομική ισορροπία – κοινοτικοί πόροι) παρά τον αντιμνημονιακό βερμπαλισμό του.

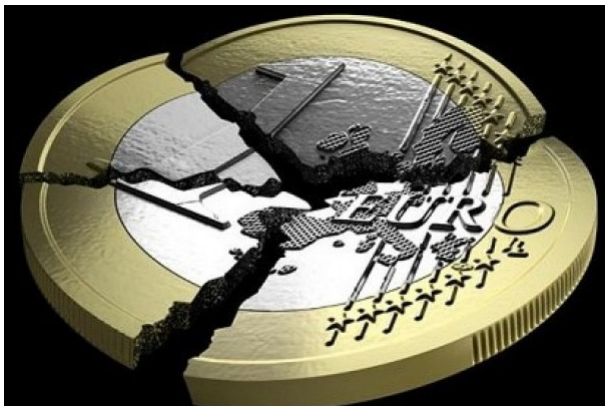

Ωστόσο ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί ότι το δυνατό του σημείο για την υλοποίηση του ανθρωπιστικού προγράμματος είναι η διαπραγματευτική δεινότητα και αποφασιστικότητά του. Σε αντιδιαστολή με την κυβέρνηση που «περιορίζεται σε ρόλο γραμματοκομιστή των γερμανικών συμφερόντων», ο ΣΥΡΙΖΑ διατρανώνει ότι με το διαπραγματευτικό του σθένος θα αποσπάσει απ' το γερμανικό ιερατείο τη διαγραφή του μεγαλύτερου ή μεγάλου μέρους του χρέους, την περίοδο χάριτος, αποπληρωμή των τοκοχρεολυσίων με ρήτρα ανάπτυξης, όπως η Δ. Γερμανία το 1953. Πιστεύει όντως ο Αλ. Τσίπρας και οι σύμβουλοί του ότι με τη δύναμη των επιχειρημάτων τους θα πείσουν τους γερμανούς θεματοφύλακες της λιτότητας να χαρίσουν τα δανειακά και να συναινέσουν στην επ' αόριστον αναβολή της αποπληρωμής των υπολοίπων; Και επιπλέον ότι θ' ανοίξουν τους κρουνούς της κοινοτικής χρηματοδότησης, όταν στον γενετικό κώδικα της σκέψης τους είναι εγγεγραμμένη η άρνηση της ανάπτυξης με δανεικά, ο φόβος της άσωτης παροχολογίας και κατανάλωσης των Ελλήνων, που θα οδηγήσει πάλι σε υψηλά ελλείμματα την Ελλάδα και στην ανάγκη να ζει με δανεικά; Αν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ένα διαπραγματευτικό ατού, το έκαψε ήδη. Την προσποίηση (μπλόφα) αποχώρησης απ' την Ευρωζώνη, που οι πολλαπλασιαστικές αναταράξεις της θα μπορούσαν να προβληματίσουν την ηγεσία της ΕΕ. Ήδη όμως ο Αλ. Τσίπρας διακήρυξε «μ' όλη τη δύναμη της φωνής του» ότι η ΕΕ και το ΝΑΤΟ αποτελούν το διεθνές πλαίσιο στο οποίο ανήκει η Ελλάδα και η ένταξή της δεν αμφισβητείται. Ας μην καλλιεργούνται αυταπάτες. Ο ΣΥΡΙΖΑ προσέρχεται στη διαπραγμάτευση με τους δανειστές άοπλος, προσδοκώντας απλώς να αποσπάσει κάτι παραπάνω απ' τον Σαμαρά.

Αποσιωπούν, επίσης, δημαγωγικά ή υποβαθμίζουν ότι η χώρα βρίσκεται ήδη υπό διαρκή επιτήρηση. Ο λεονταρισμός της άμεσης απαλλαγής απ' τα Μνημόνια είναι κατά συνθήκη ψεύδος. Δεν είναι μόνον οι εκατοντάδες εφαρμοστικοί νόμοι που, όπως παραδέχονται στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν καταργούνται μονομιάς αλλά και το γεγονός ότι με το νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο η Ελλάδα τελεί υπό διαρκή επιτήρηση, μέχρι ν' αποπληρώσει το 75% του χρέους της. Το χρέος της δεν πρέπει να υπερβαίνει το 60% του ΑΕΠ και το έλλειμμα το 3% (η υπέρβαση επισύρει οικονομικές κυρώσεις). Εξάλλου η χώρα υποχρεούται ανά εξάμηνο να υποβάλει τον εθνικό προϋπολογισμό στην Κομισιόν και να τον αναπροσαρμόζει σύμφωνα με τις οδηγίες της. Η αντικειμενική αλήθεια είναι ότι είμαστε χειροπόδαρα δεμένοι στις αλυσίδες των Βρυξελλών, των μονοπωλίων και των τραπεζών. Και με διαπραγματεύσεις δεν απελευθερωνόμαστε...

Η κατάργηση του Μνημονίου ως θεσμού (την επικαλούνται και η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ) δεν μας απαλλάσσει και απ' την πολιτική του, απ' το βραχνά της λιτότητας, της φτώχειας, της ανεργίας. Επιπλέον ο ΣΥΡΙΖΑ διακηρύσσει σε υψηλούς τόνους ότι δεν θα διαπραγματεύεται με την τρόικα αλλά με τα θεσμικά όργανα της ΕΕ. Εντούτοις αυτά τα τερτίπια είναι απλώς

για να χαϊδεύουν την πληγωμένη περηφάνια των Ελλήνων. Ο ΣΥΡΙΖΑ δηλώνει ότι δεν θα διαπραγματεύεται με τους υπαλλήλους της ΕΕ αλλά με τα θεσμικά της όργανα, προσδοκώντας καλύτερα αποτελέσματα. Δηλαδή οι υπάλληλοι είναι πιο σκληροί διαπραγματευτές απ' τα αφεντικά τους; Ωραία λογική!

Με ποιες συμμαχίες θα διεκδικήσει η Ελλάδα λύση;

Η συνύφανση του μεταρρυθμισμού και του ευρωκεντρισμού του ΣΥΡΙΖΑ δεν ταυτίζεται πλέον με το ιδεολόγημα «της Ευρώπης των λαών» ή με τη συμμαχία των αριστερών κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Εννοείται πλέον ως διαπάλη αλλαγής συσχετισμού των «προοδευτικών» και συντηρητικών μηχανισμών της ΕΕ, των προοδευτικών και συντηρητικών κυβερνήσεων. Όπως είπε χαρακτηριστικά ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ: «Πώς θα πάει η Ελλάδα να διεκδικήσει λύση; Ως ουραγός της γερμανικής στρατηγικής ή ως αιχμή του δόρατος για τις αναγκαίες αλλαγές στην Ευρώπη;».

Ποιες δυνάμεις λοιπόν κατά του ΣΥΡΙΖΑ θα προωθήσουν τις αναγκαίες αλλαγές; Μέχρι πρότινος ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ανακηρύξει τον Ολάντ σημαιοφόρο της αλλαγής στην ΕΕ. Η νίκη του Ολάντ φέρνει τον άνεμο της αλλαγής, έγραφε η Αυγή. Σταθερά προβάλλει ο ΣΥΡΙΖΑ και συστημικοί παράγοντες τη λεγόμενη συμμαχία του ευρωπαϊκού Νότου (PIGS). Στις χώρες αυτές όμως κυριαρχούν και κυβερνούν συντηρητικές δυνάμεις που δεν επιθυμούν αλλαγή της κυρίαρχης νεοφιλελεύθερης πολιτικής αλλά σχετική άμβλυνσή της. Μάλιστα, ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει τη σύγκληση ευρωπαϊκής διάσκεψης για το χρέος, στην οποία πιστεύει ότι οι προοδευτικές κυβερνήσεις θα κατισχύσουν των συντηρητικών. Ακόμη, σε επίπεδο μηχανισμών, ο ΣΥΡΙΖΑ τάσσεται αναφανδόν υπέρ της ΕΚΤ, που ετοιμάζεται με φρεσκοτυπωμένο χρήμα να αγοράσει κόκκινα δάνεια απ' τις τράπεζες, ώστε ν' ανοίξουν οι κρουνοί της ρευστότητας. Αυτή όμως η ρύθμιση δεν αλλάζει την κυρίαρχη πολιτική, δεν έχει διαρθρωτικό αλλά περιπτωσιακό χαρακτήρα. Θα δώσει μιαν ανάσα στον καπιταλισμό μέχρι την επόμενη, βαθύτερη ίσως ύφεση που απεργάζεται η δομική κρίση. Εξάλλου η αποτελεσματικότητα αυτού του μείγματος σε χώρες που το εφαρμόζουν (ΗΠΑ, Ιαπωνία) είναι σαφώς περιορισμένη.

Αλλά και στο εσωτερικό της χώρας η συστημική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ συνάπτει προνομιακές συμφωνίες με το κεφάλαιο. Πρόσφατα σε συνάντηση με το προεδρείο του ΣΕΒ (Βήμα,14/9/2014) ο Αλ. Τσίπρας μίλησε για την ανάγκη «μιας νέας διαταξικής συμφωνίας, ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου, μιας ευρείας κοινωνικής συναίνεσης των κοινωνικών και παραγωγικών δυνάμεων που θέλουν να συμβάλουν στην προσπάθεια εξόδου απ' την κρίση». Εξάλλου και το 2013, μιλώντας στο Ελληνοαμερικανικό Εμπορικό Επιμελητήριο, είχε εξάρει

«τις υγιείς επιχειρηματικές και παραγωγικές δυνάμεις του τόπου» διαστέλλοντάς τες απ' «τους αεριτζήδες, μεταπράτες, μεσάζοντες, διαπλεκόμενους» και διαβεβαιώνοντας τους πρώτους για την αμέριστη υποστήριξή του. Άρα, για τον ΣΥΡΙΖΑ ο «καλός» καπιταλισμός είναι σύμμαχος και μόνο ο «κακός» είναι εχθρός. Εύσχημο μοντέλο αστικής συμμαχίας που παραπέμπει στον αστικό εκσυγχρονισμό: (Κύρκος, Σημίτης). Γι' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ εγκατέλειψε και τον όρο «αριστερή κυβέρνηση» και μιλάει για «νέο συνασπισμό εξουσίας»…

Αναδιανομή εισοδήματος – Διαγραφή του χρέους

Ένας κύκλος έκλεισε, ένας νέος αρχίζει: με αναιμική άνοδο της οικονομίας στο έδαφος όμως της συνεχιζόμενης δομικής κρίσης του καπιταλισμού. Η άνοδος υπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της στρατηγικής αναδιάρθρωσής του με ψιχία για τα λαϊκά στρώματα. Η πολιτική δομή θα σφραγιστεί, εκτός απροόπτου, απ' την κυβερνητική ανάρρηση του ΣΥΡΙΖΑ και την εφαρμογή ενός σχετικά διαφοροποιημένου μείγματος διαχείρισης. Σ' ένα πρώτο επίπεδο η πολιτική κρίση του συστήματος, ο ανταγωνιστικός δικομματισμός ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, η κρίση ηγεμονίας θα οξυνθούν, αφού η ανάληψη της διακυβέρνησης απ' τον ΣΥΡΙΖΑ γίνεται στο όνομα της Αριστεράς. Αν όμως ο ΣΥΡΙΖΑ, οπωσδήποτε η αριστερή πτέρυγά του και κυρίως τα σχετικώς ριζοσπαστικοποιημένα τμήματα της βάσης του ενσωματωθούν ομαλά, θα αποκατασταθεί η ισορροπία του πολιτικού συστήματος. Η Αριστερά δεν κατόρθωσε να αξιοποιήσει την κινηματική έξαρση του 2010-12. Την κύρια ευθύνη επωμίζεται το ΚΚΕ, που με τις ισχυρές δυνάμεις του έμεινε εκτός. Τεράστια η ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ, όπου στην κομβική στιγμή επικράτησαν οι συστημικές δυνάμεις και η ιδεοληψία του κοινοβουλευτικού μονόδρομου. Αλλά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπόρεσε να εμπνεύσει συνειδητό πολιτικό χαρακτήρα στο κίνημα κυρίως λόγω ανεπάρκειας δυνάμεων, ίσως και λόγω έλλειψης συγκεκριμένου στρατηγικού σχεδίου για την πολιτική κατεύθυνση του κινήματος.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά, με αυτοπεποίθηση αλλά και κριτική διάθεση αξιοποιώντας την πείρα της μνημονιακής περιόδου, συνυπολογίζοντας το νέο σκηνικό, πρέπει να αναστοχαστεί το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την πολιτική της, τη σχετική αναπροσαρμογή τους στις νέες συνθήκες. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι ο ΣΥΡΙΖΑ με αιχμή του δόρατος το «ανθρωπιστικό» πρόγραμμά του θα διεμβολίσει ευρύτερες μάζες, ακόμη και αριστερές, που εξαθλιωμένες απ' την πρωτοφανή κρίση μπορεί να περιβάλουν μ' εμπιστοσύνη αυτό το πρόγραμμα, έστω κι αν ψήγματά του υλοποιηθούν. Ποια πρέπει να είναι η στάση μας;

Ούτε ο μηδενισμός και η κινδυνολογία, όπως πράττει η ΝΔ, ούτε ίσες αποστάσεις από ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ, γιατί έτσι απομονωνόμαστε απ' τις αριστερές δυνάμεις. Απ' την άλλη, δεν πρέπει να

συμβιβαστούμε με το ανθρωπιστικό πρόγραμμα ούτε απλώς να διεκδικήσουμε το ρόλο του εγγυητή της εφαρμογής του. Χωρίς να καταδικάζουμε μηδενιστικά το πρόγραμμα καθαυτό, πρέπει με πειστικότητα να αποδεικνύουμε στο λαό ότι το ανθρωπιστικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ την ακραία φτώχεια μόνον επιχειρεί να ικανοποιήσει με τη συναίνεση και ανοχή του συστήματος, ότι αύριο, με την αναπόφευκτη νέα ύφεση κι αυτές οι γλίσχρες παροχές θα εξανεμιστούν. Πρέπει να βοηθούμε το λαό να αντιληφθεί ότι με υποσχέσεις δεν λύνονται τα προβλήματα, όπως τον διδάσκει η πείρα του. Μόνο με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, την πάλη του ίδιου του λαού και όχι την ανάθεση θα ικανοποιηθούν οι σύγχρονες ανάγκες της κοινωνίας, που στη μεγάλη πλειοψηφία της χειμάζεται, για αξιοπρεπή διαβίωση, κανονική εργασία, παιδεία, περίθαλψη, ασφάλιση, εργασιακά και πολιτικά δικαιώματα. Μόνο με τη διαγραφή του χρέους, την αναδιανομή του εισοδήματος εις βάρος του κεφαλαίου και όχι εις βάρος των υποτελών τάξεων, την εθνικοποίηση, των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, τη διατίμηση των βασικών προϊόντων και υπηρεσιών, την αύξηση των μισθών και την ενίσχυση της παραγωγής, την αποδέσμευση απ’ την ΕΕ και το ευρώ, θα εξασφαλιστούν οι οικονομικοί πόροι και οι πολιτικοί όροι για την ικανοποίηση των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών. Και το κυριότερο: Μέσα απ’ την πάλη και τις κατακτήσεις του ο λαός θα συνειδητοποιεί ότι μια άλλη κοινωνία είναι δυνατή και σωτήρια, η κοινωνία «των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών», ο κομμουνισμός…

Πηγή: ΠΡΙΝ